

РЕШЕНИЕ

№ 36

гр. Бургас , 2***.06.202*** г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на трети юни, през
две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Павел Ал. Ханджиев
Членове:	Илияна Т. Балтова
	Христина З. Марева

при участието на секретаря Станка Ст. Ангелова
като разгледа докладваното от Илияна Т. Балтова Въззивно гражданско дело
№ 202***2000500200 по описа за 202*** година

С Решение № 43*** от 2***.***2.2020 г., постановено по т.д. 662/20***** г., Окръжен съд Бургас е осъдил **З.Д.Б.З.е“ АД**, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: грС. *****72, район И., ж.к. Д. бул Г.М.Д № ***, представлявано от Б.Г.И. Р.В.М. и Ж.С.К. – заедно от поне двама изпълнителни директори, да заплати на **А. К. Б.**, ЕГН *****, с адрес: област Б. община С., с. К. сума в размер на 40 000 лв., представляваща частично обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болка и страдание, в резултат на нанесени телесни увреждания от настъпило на 7.0***.20***8 г. пътнотранспортно произшествие (ПТП), причинено от водача на застрахования при ответното дружество автомобил - Й. Ш. Б., ведно със законната лихва върху сумата, считано от ***2.*****.20***8 г., до окончателното изплащане, и сума в размер на 478,40 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в заплатени разходи за лечение, ведно със законната лихва върху сумата, считано от ***2.*****.20***8 г. до окончателното изплащане, като искът за

обезщетение за неимуществени вреди над уважения до претендирания размер от 50 000 лв., като частичен от целия размер на неимуществените вреди от ***50 000 лв., е отхвърлен, както и искът за обезщетение за имуществени вреди над уважения до претендирания размер от ***48 лв. Отхвърлени са и претенциите за присъждан е на лихва от датата на увреждането – 7.0***.20***8 г. до ***2.***.20***8 г.

Присъдени са разноски.

Решението е постановено при участието на третите лица помагачи: „ЗАД А.Б.“ АД, ЕИК **, със седалище и адрес на управление: грС. ***000, район О., бул. „К.А.Д. № ***, представлявано от А.Б.А. П.Д.П., Й.К., В.В.А и Е.Н. - заедно от всеки двама от изпълнителните директори, и Й. Ш. Б., ЕГН *****, с адрес: с. К. община С., област Бургас.

Постъпила е въззивна жалба от А. К. Б., с адрес за връчване: грС., ул. „П.“ № ***, вх.*, ет.*, офис *** – адв. П. С., срещу постановеното решение, в която същото се оспорва, над уважените до претендираните размери по исковете за обезщетение за неимуществени вреди и за имуществени вреди.

Сочи се, че решението, по отношение на неимуществените вреди, е, в обжалваната част, неправилно и незаконосъобразно, постановено в противоречие с материалния закон и в нарушение на процесуалните правила.

Излагат се съображения, че определеният от съда размер на дължимото в полза на въззивницата - ищца обезщетение е необосновано занижен, в отклонение от визирания в чл.52 ЗЗД принцип за справедливост и дадените със задължителната съдебна практика насоки. Излагат се доводи, че съдът не е обсъдил и анализирал цялостно и задълбочено установените по делото обстоятелства, и не е направил обоснован извод за реалния интензитет на търпените от ищцата болки и страдания.

В жалбата са развити оплаквания, че приетите изводи не почиват на събрания по делото доказателствен материал, като неправилно съдът не е кредитирал част от свидетелските показания и съдебно-психологичната експертиза. Акцентира се на установените от показанията на всички свидетели изключителни физически неудобства, които е изпитвала

пострадалата след инцидента и отражението им върху психиката ѝ.

Оспорва се изводът на съда относно продължителността на оздравителния процес, по повод травмите на ищцата, възразява се срещу игнорирането от съда на данните за оплаквания на ищцата от нарушения на съня и ограничаване на социалните контакти.

Във връзка със заключението на депозираната по делото съдебно – психологическа експертиза, се релевират доводи, че съдът неправилно не е кредитирал същото в неговата пълнота.

Изразява се несъгласие с подхода на съда от първа инстанция да не изясни, при определяне справедливия размер на обезщетението, какво е значението на всяко едно взето предвид обстоятелство и го подложи на анализ – поотделно и в съвкупност. Не са отчетени, според въззивницата – ищца нейната възраст, невъзможността ѝ да се обслужва и да полага труд за продължителен период от време, както и психологическата травма. Не е била съобразена в достатъчна степен икономическата конюнктура към датата на увреждането както и практиката на съдилищата по аналогични случаи, според въззивницата.

По мнение на въззивницата- ищца, неправилно е прието от съда от първа инстанция, че същата е пътувала без поставен обезопасителен колан, респективно, че е налице съпричиняване от нейна страна в настъпването на вредоносния резултат. Подчертава се, че заключението на вещото лице по приетата съдебна автотехническа експертиза е кредитирано от съда в противоречие с процесуалните правила, тъй като експертът не е разполагал с компетентност да прави извод относно връзката на увреждането с употребата или неупотребата на предпазен колан от ищцата. На следващо място се изтъква, че не е бил съобразен фактът, че средната седалка в процесния автомобил е бил с фабрично монтиран двуточков колан.

Навеждат се аргументи за липса на доказан конкретен и реален принос на увреденото лице, обосноваващ приложението на правната норма на чл.5***, ал.2 ЗЗД. При условията на евентуалност, се претендира редуциране на приетия от първата инстанция размер на съпричиняването от ***/ 5.

Претендира се присъждан е на пълния размер на обезщетението за имуществени вреди, при отхвърляне възражението за съпричиняване.

Претендират се разноси.

В срока по чл.263 ГПК, е постъпил отговор на въззивната жалба от **З.Д.Б.З.е“ АД**, чрез юрисконсулт Боян Милев, в който същата се оспорва, като неоснователна.

Въззиваемият поддържа, че оплакването, че въззивницата - ищца е получила сериозни травми от ПТП, които са свързани с интензивни и продължителни болки и страдания, не почива на доказателствата, събрани по делото. Акцентираща се на обстоятелството, че възстановителният процес на жалбоподателката е приключил, както и същата не продължава да изпитва болки, физически и психически дискомфорт.

От заключението на съдебномедицинската експертиза се установява, сочи въззивникът - ответник, че ищцата не е провеждала лечение и не е извършвала рехабилитация за уврежданията.

Претендира се потвърждаване на първоинстанционното решение, в обжалваните части, като правилно и законосъобразно.

Постъпил е отговор на въззивната жалба от третото лице – помагач **„ЗАД А.Б.“ АД**, с адрес за връчване: грС., ул. „банат“ № *****-***3, офис № 5 - адв. Вукова, в който въззивната жалба се оспорва, като неоснователна, и се прави искане за оставянето ѝ без уважение, с потвърждаване на решението на първоинстанционния съд, като правилно и законосъобразно.

Застъпва се позиция, че в обжалвания съдебен акт е направен анализ на свидетелските показания, като са взети предвид всички релевантни към предмета на делото обстоятелства. При определяне на справедливия размер на застрахователното обезщетение, са взети предвид както тежестта на уврежданията, периода на възстановителния процес, необходимостта от чужда помощ за обслужване на битови и хигиенни нужди, така и промяната, настъпила при ищцата, след инцидента - психическа и физическа.

Акцентираща се на обстоятелството, че в медицинската документация няма данни за настъпили усложнения и необходимост от по-продължително

носене на шийна яка при ищцата.

Подчертава се, че приетата по делото съдебно психологична експертиза не следва да се ползва с приоритет пред останалите доказателства, а заключението по нея следва да бъде ценено във връзка с останалите доказателства по делото.

Изразява се становище, че ангажираните доказателства са обсъдени съвкупно от съдебния състав и не би могло да се приеме с категоричност за доказано, че депресивното състояние на ищцата е в пряка връзка с процесното ПТП.

Посочва се, че определеното от първата инстанция обезщетение, дължимо от застрахователя, е съобразено с принципа за справедливост, както и с икономическата конюнктура, без да са налице основания за присъждане на по-висок размер обезщетение.

По мнение на този въззиваем, съдът правилно е възприел изводите на вещото лице по съдебната автотехническа експертиза, относно обстоятелствата по употребата на предпазен колан от ищцата, като правилно е остойностено съпричиняването на ***/ 5.

Постъпила е въззивна жалба от **З.Д.Б.З.е“ АД**, срещу частта от постановеното решение, с която претенцията за обезщетение за неимуществени вреди е уважена над размера от ***5 000 лв., като се въвежда искан е за отменяване на решението в таз и част, като незаконосъобразно необосновано и неправилно, постановено при допуснати съществени процесуални нарушения и нарушения на материалния закон.

Изтъква се неправилно приложение на материалния закон, с присъждан е на обезщетение в завишен размер, некореспондиращо на практиката на съдилищата по аналогични случаи, с оглед релевантните критерии, запълващи съдържанието на понятието справедливост, по смисъла на чл.52 ЗЗД, и характеристика на причинените от процесното ПТП телесни увреждания, респективно интензитета и продължителността на търпените болки и страдания от ищцата, както и обстоятелството, че същата се е възстановила бързо и в обичайния за това срок.

Инвокират се доводи, че присъденият размер на обезщетението не

кореспондира с приноса на пострадалата за настъпване на вредоносните последици от процесното ПТП. Претендира се оразмеряване на съпричиняването в размер на 4/ 5, изразяващо се в нарушение на изискванията на ЗДвП за използване на обезопасителната система, с която моторното превозно средство е било оборудвано.

В жалбата се прави позоваване на допуснато нарушение на процесуалния закон от съда от първа инстанция, поради необсъждан е на всички събрани по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност. Не е отчетено, по мнение на въззивника – ответник, че по-голямата част от травматичните увреждания на ищцата се характеризират като временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Акцентиращ се на обстоятелството, че тя не е извършвала лечение на претендираните увреждания, нито рехабилитация, както и че към настоящия момент се е възстановила напълно и без усложнения, по данни на вещото лице по изготвената съдебно - медицинска експертиза.

Изразява се несъгласие с извода на съда, че повдигнатото възражение за съпричиняване от въззивника – ответник, изразяващо се в знание на ищцата, че е предприела пътуване в технически неизправен автомобил, е преклудирано. Сочи се, че възражението е въведено още с отговора на исковата молба, поради което съдът неправилно не го е отчел като принос на пострадалата в настъпването на вредоносните последици.

Във въззивната жалба се релевират оплаквания, че по делото е било безспорно установено че водачът Й. Ш. Б. не е имал изключителна вина за настъпване на процесното ПТП, като горното обстоятелство се потвърждава и от заключението по съдебната автотехническа експертиза. Излагат се съображения, че деянието, в резултат на което са настъпили уврежданията, е случайно, доколкото поведението на други водачи е било изненада за водача на МПС, в което се е намирала увредената, и последният не е бил длъжен и не е могъл да предвиди изненадващите действия на другите водачи, вследствие на което ПТП е настъпило. Акцентиращ се на обстоятелството, че изслушаната по делото експертиза е категорична, че процесното ПТП не е било възможно да бъде избегнато от водача Й.Б.. Сочи се, че неправилно първоинстанционният съд не е отчел наличието на съпричиняване в процесното ПТП от останалите участници в движението.

Претендират се разноси.

В срока по чл.263 ГПК, е постъпил отговор на въззивната жалба от **А. К. Б.**, в който същата се оспорва, като неоснователна.

Сочи се в отговора на въззивната жалба, че за доказване виновното и противоправно поведение на водача и Й.Б. по делото са били приети автотехническа експертиза, основна и допълнителна задача, установяващи по несъмнен начин нарушенията на правилата за движение по пътищата на водача, поради движение с несъобразени скорост и дистанция, и именно това негово поведение е довело до настъпване на процесния инцидент. Твърди се, че водачът не се е съобразил с поставените в зоната на местопроизшествието предупредителни знаци и ограничителни такива.

Изтъква се, че доколкото е налице влязла в сила част от съдебното решение, по отношение на признатата за дължима, като главница, сума в размер на ***5 000 лв., следва да се приеме, че спорът е непререшаем по отношение на фактическите констатации и на съда, обосноваващи ангажирането отговорността на ответника.

Посочените и събраните по делото доказателства обосновават, по мнение на тази страна, категоричен извод за претърпени от нея изключително интензивни по характер и продължителност неимуществени вреди, представляващи пряка и непосредствена последица от настъпилия инцидент.

Поддържа се, че е неоснователно възражението за определяне процент на съпричиняване от увредената в размер на 80 %. Въззиваемата изтъква, че непроведената рехабилитация не влияе върху наличието на съпричиняване, доколкото, за да е налице такова, следва да се касае за поведение от страна на пострадалия преди или едновременно с настъпване на непозволеното увреждане. Възражението за съпричиняване е, касаещо техническата изправност на автомобила, е несвоевременно въведено, сочи се в отговора.

Противопоставят се доводи, че възражението за съпричиняване е неоснователно и по причина, че двуточковият колан няма как да предпази пострадалата от увреждания в крайниците, главата и шията. Обективният принос на ищцата е следвало да бъде доказан, а не хипотетичен.

Моли се за потвърждаване на решението в обжалваната част.

Постъпила е частна жалба от **А. К. Б.**, против Определение № 26052*** от ***8.02.202*** г., с което е оставена без уважение молбата на тази страна за изменение на постановеното решение в частта за разноските.

Поддържа се, че неправилно съдът от първа инстанция е приел, че процесуалният представител на ищцата е могъл да допълни списъка на разноските в последното съдебно заседание по делото, тъй като, към онзи момент, допълнително претендираните разноски не са били все още заплатени и, съответно, не би могло да бъде доказано извършването им.

На следващо място се сочи, че задължението за внасяне на възнаграждението на вещото лице възниква за страната от разпореждането на съда за определяне на възнаграждението, а не от подаване на декларацията от вещото лице.

Въвежда се искане за отмяна на обжалвания съдебен акт и уважаване на молбата за изменение на постановеното решение, в частта за разноските.

В постъпилия отговор на частната жалба от дружеството – застраховател се моли за оставяне на същата без уважение, като неоснователна и недоказана.

Въззивните жалби са подадени в преклузивния срок, от легитимиран и да обжалват страни, срещу акт, подлежащ на обжалване и отговарят на изискванията на правната норма за редовност. Следователно, същите са допустими за разглеждане по същество.

При извършената служебна проверка, съгласно правомощията по чл.26*** ГПК, Апелативен съд Бургас констатира, че постановеното първоинстанционно решение е валидно и допустимо.

Като взе предвид изложените в жалбите съображения, доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства и съобраз и закона, съдът приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Предмет на разглеждане пред настоящата инстанция е претенция за

неимуществени вреди, с правно основание чл.432, ал.*** КЗ, вр. чл.45 ЗЗД, претендирани от въззивницата - ищца, като следствие от пътен инцидент, от който тя е пострадала, против застрахователя на прекия причинител на увреждането.

Съгласно разпоредбата на чл.45 от ЗЗД, всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму, като нормата на чл.5***, ал.*** ЗЗД постановява, че обезщетение се дължи за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Основанието за ангажиран е на имуществената отговорност на делинквента е налице при такова негово действие, което стои в причинна връзка и е довело до намаляване /или пропуск да се увеличи/ имуществото на увредения, или е причинило вреди от морално естество, при вина, която се предполага.

При определяне естеството и характера на страданията, които следва да бъдат възмездени, както и размера на обезщетението за произлезлите от увреждането неимуществени вреди, съдът следва да се ръководи от общите схващания за справедливост – чл.52 от ЗЗД.

Не се оспорва наличието на застрахователно правоотношение, покриващо фактическия състав на договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, сключен с дружеството – въззивник - ответник, като застраховател, по повод автомобила, управляван от прекия причинител на увреждането – Й. Ш. Б..

Разпоредбата на чл.432, ал.*** КЗ предоставя на разположение на увреденото лице от пътно-транспортно произшествие – чл.478, ал.2, вр.чл.477, ал.*** КЗ, възможността да търси репарирани на претърпените вреди директно от застрахователя на причинителя на увреждането, като отговорността на застрахователя е функционално обусловена от отговорността на делинквента за престъпване на забраната да се вреди другиму.

Установено е в производството, че въззивницата е отправила до застрахователното дружество писмена застрахователна претенция по чл.4***8, ал.***, вр. чл.380 КЗ за изплащане на застрахователно обезщетение, по повод настъпилото застрахователно събитие, и, тъй като в регламентирания в чл.4***6 КЗ срок не е получила плащане от

застрахователя, е инициирала настоящото исково производство – чл.4***8, ал.3 КЗ, и искът ѝ е допустим за разглеждане по същество.

Следва да се приеме, че не се оспорват от застрахователя основанията за ангажиране на гаранционно – обезпечителната му отговорност за чужди противоправни действия, доколкото се поддържа, че справедливо обезщетение за претърпените увреждания в конкретния случай би представлявала сумата от ***5 000 лв. Ето защо, налага се изводът, че между страните не е спорно осъществяването в пълнота и кумулативна даденост на реквизитите от фактическия състав на деликта. Не следва да се обсъждат, в този смисъл, оплакванията във въззивната жалба на застрахователя за случайно събитие и липса на вина на делинквента – застрахован.

Колкото до оплакванията във въззивната жалба на застрахователя, че и други участници в движението са съпричинили инцидента, уредбата на солидарната отговорност при множество причинители, по чл.53 ЗЗД, дава възможност на пострадалия да насочи претенцията си към всяко от солидарно отговорните лица.

Горната установеност поражда в полза на увреденото лице право да получи от застрахователя адекватна имуществена обезвреда на болките и страданията от деликта.

Видно от данните по делото, на 7.0***.20***8 г. е настъпило пътно-транспортно произшествие, при което въззивницата ищца е била увредена, като пътуваща на задна средна седалка в управлявания от нейния син Й. Ш. Б. лек автомобил „Опел Астра“, който, при приближаване на Т-образно кръстовище, е предприел внезапно спиране и се е ударил в намиращия се в спряно състояние на пътното платно товарен автомобил „Шкода Фабия“.

В резултат на настъпилия сблъсък, на ищцата са причинени следните увреждания, установени на базата на ангажираните в производството писмени доказателства и изпълнената съдебно – медицинска експертиза: мозъчно сътресение и болка фронтално и окципитално; счупване на дясна лъчева кост на типично място; счупване на спинозния израстък на седми шиен прешлен; счупване на дъгите на първи гръден прешлен. Вещото лице по експертизата, при запознаване с медицинската документация във връзка с третиране уврежданията на ищцата, е констатирало, че липсват

предходни заболявания, които да препятстват нормалния оздравителен процес; проведено е било консервативно лечение, медикаментозно, имобилизация на ръката и шийна яка; липсват данни за провеждани контролни прегледи и рехабилитация, която е преценена от експерта като необходима за раздвижване на ръката в гъривената става. Вещото лице е посочило, че травмите на прешлените са причинени при рязкото отвеждане на главата и шията напред и назад, и биха настъпили и при правилно поставен предпазен колан. Възстановителният процес за най-сериозните по тежест увреди е с продължителност, според вещото лице, от три - четири месеца. Изразен е в експертизата и при разпита на вещото лице в съдебно заседание извод за пълно възстановяване функциите на крайника и снагата, без негативни последици, но с остатъчни затруднения и болезненост при определени движения, които не са застрашаващи здравето на въззивницата – ищца.

По отношение размера на дължимото обезщетение, с оглед приложимия обществен критерий за справедливост, настоящият състав отбелязва, че съгласно дадените с Постановление № 4 от 23.***2.*****68 г. на Пленума на ВС указания, относно критериите, относими към определянето на обезщетение за морални вреди, при настъпили в резултат на деликт телесни увреждания или смърт, определянето на обезщетението по справедливост е свързано с преценката на конкретно съществуващите и намерили проявление в случая обстоятелства, измежду които, при телесните увреждания: характерът на увреждането, начинът на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, допълнителното влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания, осакатявания, загрозявания и др. Преценката следва да е индивидуална във всеки конкретен случай, но не абстрактна, а почиваща на установените в производството обстоятелства, имащи значение за постигане на пълна обезвреда на настъпилите, вследствие увреждането, отрицателни въздействия.

Трайно формираната по реда на чл.2***0 ГПК съдебна практика утвърждава това разбиране. В допълнение, прибавено е и изискването при определяне на обезщетението, като проявление на общественото разбиране за справедливост – чл.52 ЗЗД, да се държи сметка и за обществено-икономическата конюнктура в страната, към момента на увреждането,

ориентир за която са нивата на застрахователно покритие по задължителната застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ – Решение на ВКС по чл.2***0 ГПК № ***5 от 24.***0.20***2 г. по т.д. № *****6/20***** г., I т.о.

В настоящия случай, вследствие инцидента, въззивницата - ищца е понесла увреждания с комплексен характер – счупвания, мозъчно сътресение. Претърпяла е хоспитализация от пет дни, обездвижване на крайник и шия. Възстановена е от уврежданията, но все още изпитва болки и затруднения.

Разпитаните пред съда от първа инстанция свидетели Мехмед и Кенан, непосредствено възприели състоянието на въззивницата след инцидента, споделят за нейните преживяванията, натоварени със силни болкови усещания, невъзможност самостоятелно да се придвижва и обслужва в ежедневието за известен период, потиснатост и чувство за безполезност. Депозирани са гласни доказателства в насока, че въззивницата е била възпрепятствана да полага труд, изпитва притеснения при пътуване с автомобил и понастоящем.

Към датата на пътния инцидент, пострадалата е била на възраст 4*** г., клинично здрава.

При съобразяване на всички релевантни гореизложени обстоятелства – трудоспособната възраст на въззивницата; причинените множество тежки травматични увреждания със счупване на кости на крайник и прешлени; претърпени хоспитализации, имобилизация, болезнени усещания; периода на възстановяване, и воден от общественото схващане за справедлива обезвреда, към датата на увреждането, настоящият състав намира, че обезщетението следва да се определи в размер на 50 000 лв.

Въведено е от застрахователя възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалата, изразяващо се в неизползване на предпазен колан към момента на инцидента.

Според разпоредбата на чл.5***, ал.2 ЗЗД, ако увреденият е допринесъл за настъпването на вредите, обезщетението може да се намали, като приносът може да се обективира като действие или бездействие. Съгласно ППВС № ***7/ *****63 г., изследва се наличието на причинна

връзка с увреждането, без да е необходимо виновно поведение, от страна на пострадалия.

В хипотези, когато пострадалият създава възможност за настъпване на вредата, той я съпричинява. В конкретния случай се установи, че въззивницата – ищца, като пътник в автомобила, е negliжирала задължението си да постави правилно обезопасителния колан, с който превозното средство е било екипирано, в разрез със задължението ѝ по чл.***37а, ал.*** от ЗДвП.

Необосновано се твърди от въззивницата – ищца, че коланът на пътника на средна задна седалка е двуточков такъв.

Следва да се отбележи, че съвременните изисквания за безопасност при превоз на пътници в автомобилния транспорт предвиждат осигуряването на триточкови инерционни колани, като средство за пасивна защита на водача и пътниците, за всички пътнически места във всеки един от произвежданите автомобили. При запознаване с техническите характеристики на автомобила, в който е била превозвана ищцата, вещото лице по изпълнената съдебно-автотехническа експертиза също е констатирало и посочило в писменото си заключение, че автомобилът „Опел Астра“ е бил оборудван с предпазни триточкови колани за предните и задни седалки. Настоящият състав не кредитира обясненията на вещото лице, дадени в съдебното заседание, проведено на 8.0***.2020 г., с които той е променил заключението си по отношение типа на наличния на средната задна седалка колан в процесния лек автомобил, тъй като същите не се подкрепят от никакви установявания на факти по делото.

Експертът по съдебно - медицинската експертиза е заключил, че рязкото отвеждане на главата и шията напред и назад, причина за травмите на прешлените, не би се повлияло от наличието на обезопасяване с колан. По отношение счупването на лъчевата кост е посочило, че същото се дължи на натиск в дланта по дългата ос на ръката, откъдето може да се направи обоснован извод, че увредата е причинена при придвижването на тялото на ищцата в автомобила и съприкосновение с твърди повърхности в купето. Същото следва да се приеме и по отношение на удара на главата, причинил мозъчно сътресение.

Неоснователно се поддържа във въззивната жалба на застрахователя, че възражението за съпричиняване, изразяващо се в съгласие на пострадалата да бъде превозвана в неизправен автомобил, неправилно е прието от съда от първа инстанция за преклудирано. При запознаване със съдебните книжа, става ясно, че в отговора на исковата молба дружеството – застраховател е въвело като фактически основания на възражението си единствено непоставянето на предпазен колан. Твърденията за техническа неизправност на лекия автомобил, в който се е намирала ищцата, са въведени едва в писмените бележки пред предходната инстанция, т.е. несвоевременно, при съобразяване на правилата за процесуална преклузия на фактическите основания, обосноваващи възраженията на ответника.

Следва да се заключи, че пропускът на ищцата да се обезопаси с колан е оказал принос към собственото ѝ увреждане. Този релевантен каузален принос настоящият състав оразмерява на 20 %.

Предвид изложеното, претенцията се явява основателна до размера на **40 000 лв.**

Основателна до размера на **478,40 лв.** се явява и претенцията за присъждан е на обезщетение за имуществени вреди, като се приложи намаляването, съобразно приноса на ищцата, върху доказан и размер на сторените разходи за медицинско лечение, болничен престой и консумативи, относно които вещото лице – медик е дало заключение, че са относими към конкретните увреждания, в общ размер на ***8 лв.

При уредбата на отговорността за неточно във времето изпълнение на задължението да се заплати застрахователно обезщетение, законодателят в действащия КЗ е възприел подхода да разграничи отговорността на застрахователя от тази на причинителя на деликта. Макар последният да е задължен от датата на увреждането – чл.84, ал.3 ЗЗД, застрахователят е отговорен за лихвите за забава не по общото правило в ЗЗД, а по специалните правила на КЗ, а именно: чл.4***3, ал.***, т.5, вр.чл.42***, ал.2, т.2, вр.ал.3 КЗ, които предвиждат, че застрахователят покрива отговорността за лихвите за забава, когато застрахованият отговаря за тяхното плащане пред увреденото лице; тези лихви се включват в застрахователното обезщетение и се плащат от застрахователя в рамките на лимита на неговата отговорност –

застрахователната сума. По отношение на началния момент на дължимост е прието, че от застрахователя се плащат само лихвите за забава, дължими от застрахования, считано от датата на уведомяването от застрахован и я за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл.430, ал.***, т.2 КЗ или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна. В аспект на гореизложеното, следва да се присъди законната лихва за забава от датата на уведомяване на застрахователя – ***2.*****.20***8 г.

Съвпадането на изводите на настоящата апелативна инстанция с тези на първоинстанционния съд обосновава потвърждаване на атакувания съдебен акт.

По отношение на частната жалба, подадена от въззивницата – ищца съдът намира следното:

Жалбата е допустима за разглеждане по същество.

Обжалвано е определение на първоинстанционния съд, с което съдът е отказал да измени произнасянето си по разноските, като присъди на ищцата допълнително внесена от нея сума от ***07,50 лв., представляваща възнаграждение на вещото лице по изпълнената в производството съдебно-психологическа експертиза.

Въззивницата – ищца е депозирала своевременно списък на разноските, поради което е допустимо да иска изменение, на основание чл.80 ГПК.

Съображенията на съда от първа инстанция са били, че внасянето на сумата, по това плащане, и включването му в списъка на разноските на ищцовата страна са извършени след приключване на съдебното дирене, поради което и не могат да бъдат взети предвид при разпределяне на отговорността за разноски между страните. Този извод не се споделя от настоящата инстанция.

Видно от данните по делото, съдебно-психологичната експертиза е била приета в последното открито съдебно заседание пред първоинстанционния съд на 24.*****.2020 г., в което е определено възнаграждение на вещото лице, надвишаващо предварително внесения

депозит, породило задължение за ищцата да довнесе разликата, възлизаща на ***07,50 лв. Делото е било обявено за решаване в същото заседание. До постановяван е на съдебното решение плащан е то на допълнително определените разноси е било извършено от ищцата и същата е представила доказателства за това, като е поискала възлагането им на насрещната страна.

В хипотеза, когато плащането на разноси е извършено след приключване на съдебното дирене по делото, но в изпълнение на възложено от съда задължение за довносянето им, своевременно от страната, не може да се отрече правото ѝ да получи репарирание на тези разноси, при положителен за нея изход от спора. Доколкото правото на разноси възниква при извършването им, обективирането им в списък не рефлектира върху основанието за тяхната дължимост, а е относимо единствено към възможността да се иска изменение на решението, в частта за разноските. Следва да се присъди съразмерно сумата от **86 лв.** от сторените разноси от ***07,50 лв., платима от дружеството - въззивник. В горния смисъл, произнасянето по разноските на първоинстанционния съд следва да се измени, като частната жалба се уважи в горепосочения размер.

При този изход от делото и отправените искания, на страните се следват разноси, както следва:

На процесуалния представител на въззивницата следва да се присъди възнаграждение, на основание чл.38, ал.2, вр. чл.36, ал.2 от Закона за адвокатурата, вр. чл.2, ал.2, вр. чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № *** от ***.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в размер на *****280 лв.**, за успешна защита против жалбата на дружеството – въззивник, с материален интерес 20 000 лв.

На дружеството – въззивник следва да се присъдят пропорционално на успешната му защита против жалбата на въззивницата – ищца, с материален интерес ***0 46***,60 лв., при общ обжалваем интерес пред тази инстанция 35 46***,60 лв., от сторените разноси за държавна такса от 500 лв. – сумата от *****47,58 лв.**, както и сумата от **300 лв.** – юрисконсултско възнаграждение, определено по правилата на чл.78, ал.8 ГПК, вр.чл.37, ал.*** ЗПП, вр чл.25, ал.*** от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Мотивиран от изложеното, Апелативен съд Бургас

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 43*** от 2***.***2.2020 г. на Окръжен съд Б. постановено по т.д. 662/ 20***** г. по опи са на същия съд.

ОТМЕНЯ Определение № 26052*** от ***8.02.202*** г. на Окръжен съд Б. постановено по т.д. 662/ 20***** г. по опи са на същия съд, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ИЗМЕНЯ Решение № 43*** от 2***.***2.2020 г. на Окръжен съд Б. постановено по т.д. 662/ 20***** г. по опи са на същия съд, в частта за разноските, като:

ОСЪЖДА З.Д.Б.З.е“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: грС. *****72, район И., ж.к. Д. бул Г.М.Д № ***, представлявано от Б.Г.И. Р.В.М. и Ж.С.К. – заедно от поне двама изпълнителни директори, да заплати на А. К. Б., ЕГН *****, с адрес: област Б. община С., с. К. с адрес за връчване: грС., ул. „П.“ № ***, вх.*, ет.*, офис *** – адв. Пл С., сумата от **86 лв.** – допълнително разноси пред първата инстанция.

ОСЪЖДА З.Д.Б.З.е“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: грС. *****72, район И., ж.к. Д. бул Г.М.Д № ***, представлявано от Б.Г.И. Р.В.М. и Ж.С.К. – заедно от поне двама изпълнителни директори, да заплати на адв. П. С., с адрес: грС., ул. „П.“ № ***, вх.* ет.*, офис ***, сумата от *****280 лв.** – възнаграждение пред настоящата инстанция.

ОСЪЖДА А. К. Б., ЕГН *****, с адрес: област Б. община С., с. К. с адрес за връчване: грС., ул. „П.“ № ***, вх.* ет.*, офис *** – адв. П. С., да заплати на З.Д.Б.З.е“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: грС. *****72, район И., ж.к. Д. бул Г.М.Д № ***, представявано от Б.Г.И. Р.В.М. и Ж.С.К. – заедно от поне двама изпълнителни директори, сумата от **447,58 лв.** – съдебно – деловодни разноси пред настоящата инстанция.

Решението е постановено при участието на третите лица помагачи:

„ЗАД АЛБ.“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: грС. ***000, район О., бул. „К.А.Д. № ***, представлявано от А.Б.А. П.Д.П., Й.К., В.В.А и Е.Н. - заедно от всеки двама от изпълнителните директори, и **Й. Ш. Б.**, ЕГН *****, с адрес: с. К. община С., област Бургас.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

***. _____

2. _____